

hvilket Omfang Væreforsalfninger bleve drevne. Dette vilde imidlertid naturligvis ikke naas derved. Det vilde nemlig være de allerførreste Tilfælde, med hvilke Laboratoriet vilde faae at gjøre. Men et statistisk Materiale behøves i Virkeligheden heller ikke paa dette Omraade. At Væreforsalfning foregaar i et stort Omfang, er Noget, som man i Almindelighed bliver mere og mere paa det Rene med. Jeg skjønner derfor ikke, at der er Andet at gjøre end at stride ind mod Uvæsenet dels ved at sætte Politiet istand til paa en nogenlunde nem og virksom Maade at tilveiebringe Bevis for Væreforsalfningerne dels ved at hjemle Idømmelse af den Straf, den Skyldige har fortjent, og som kan virke affrækkende paa sigefindede. For mig ligger der, som sagt, ikke stor Vægt paa den enkelte Bestemmelse. Skulde der ogsaa komme en eller anden mindre heldig Bestemmelse ind i Loven, saa er det jo Noget, man altid vil være udsat for, hvor man skal lovgive paa et nyt Omraade. Man kan saa forandre Loven. Denne indeholder jo en Slutningsparagraf, hvorefter den skal underkastes en Revision om fem Aar. — Jeg skal derfor paa det Varmeste anbefale Lovens Fremme i det Væsentlige i den Skikkelse, hvori den foreligger.

Justitsministeren (Nelleman): Jeg tillod mig ved Lovforslagets Fremføttelse at udtale, at jeg fremsatte det i den Skikkelse, hvori det var vedtaget ved anden Behandling i dette Thing ifjor. Jeg har derfor afholdt mig fra at foretage forskellige Forandringer, som jeg maasse ellers kunde villet, og navnlig afholdt mig fra at foretage mere vidtgaende Forandringer, som kunde være et Udtryk for, hvad man dog maasse tilsidst, naar ikke Andet var at opnaa, vilde gaa ind paa. Sagens Historie er jo den, som vi Alle erindre: Den kom her ind i Landstinget sidst paa Sessjonen, og da Sagen havde været til anden Behandling her, var man kommen til et saa fremrykket Stadium i Forhandlingerne af Sagerne, at jeg tror, jeg tør sige, at Alle vare noget trætte af den lange Sessjon, saaledes at Interessen for denne Sag havde tabt sig i temmelig høj Grad. Jeg saavel som de Herrer af Udvalget her i Thinget vare da enige om den Betragtning at det vilde være i Sagens Interesse, at den nu paa dette Stadium hvilede til næste Samling, fordi der som sagt neppe var den fornødne Ro og Interesse tilstede til, at man kunde komme videre dermed. Derfor har jeg valgt den Fremgangsmaade at fremsætte den saaledes, som den blev vedtagen ved anden Behandling her ifjor, for at man saa at sige bortseende fra, at det er en ny Samling, vi nu ere i, kan fortsætte Sagens Behandling paa det Standpunkt, hvor den befandt sig. Det har jo naturligvis havt til Følge, at forskellige af den Slags Smaarettelser, man pleier at foretage ved Sagens tredie Behandling, ikke ere blevne

foretagne her, og dertil hører for største Delen, kan jeg sige det, som af den ærede 3die Landstingsmand for 5te Kred (Ozenbøll) blev gjort gjældende i Anledning af Lovforslaget. Det gjælder om flere af disse Smaating, at de høre til den Slags Korrekturlæsning, som tredie Behandling er bestemt til. Sjørgt maa jeg saavel med Hensyn til disse som med Hensyn til andre bebudede Vædringsforslag indstrænge mig til for Diebliffet at udtale, at jeg selvfølgelig ikke i Enkelthederne kan erklære mig om dem, sjørend de foreligge. Derimod skal jeg gjøre nogle Bemærkninger i Anledning af nogle mere almindelige Udtalelser, som ere fremkomne her, og som angaa Punkter, der for en Del i Virkeligheden alle sammen have været Gjenstand for Omiale enten her eller i det andet Thing paa de forskellige Trin, som Sagen har været undergivet. Naar jeg nemlig selv tidligere har sagt ligesom den ærede Landstingsmand ved Siden af, at denne Sag var udbatteret, mente jeg ikke dermed, at den var bragt tilende, men kun, at der om næsten alle de Spørgsmaal, som den kunde give Anledning til, var sagt saa meget pro et contra dels her og dels i det andet Thing, at det klart nok var temmelig umuligt at sige noget Nyt i den Sag, og i den Retning er jeg heller ikke bleven skuffet, idet det Meste af det, som her er fremkommet, er Ting, som er sagt før og gjentaget jevnlig. Der er ikke Meget, som man kan sige, at man har været enig om ved denne Sags Behandling. Man kan sige, at der er visse Ting, man har været mere uenig om end andre, men der er ikke mange Ting, som man kan sige, man har været enig om fra alle Sider. Jeg skal saaledes først gjøre den Bemærkning, at selv Straffebestemmelsen har man ingenlunde været enig om; den har tværtimod været Gjenstand for megen Modsigelse i det andet Thing. Jeg har holdt paa og holder endnu bestandig paa, at en af de allervigtigste Ting, naar der skal skrives ind mod Forsalfning af Levnetmidler og de dermed i Forbindelse staaende Forhold, er at komme hurt fra Bødestraf og ind paa Fængselsstraf, fordi jeg har den Formening, at Bødestraffen paa det Gebet, vi her have for os, er lidet hensigtsmæssig; thi det kan meget ofte være Tilfældet, at den Bøde, Vedkommende kan blive dømt, opveies ved den Fordel, han kan have ved Bedrageriet. Derfor, naar der skal opnaas noget Avorligt i Retning af at standse disse Forsalfninger, saa er det efter min Formening netop af Vigtighed, at man ikke beholder disse temmelig smaa Bødestraffe, som man nu har, og som ingenlunde ere tilstrækkelige til at overvinde Betænkelighed ved at foretage Forsalfninger af den simple Grund, at det kan betale sig at begaa dem alligevel, selv om det engang imellem skulde blive opdaget, og Vedkommende blive dømt til at betale 30, 40 eller 50 Kr. i Mulkt; men selv dette har man tidligere